

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 617/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. A., zastúpeného advokátkou Ľudmilou Raffáčovou, Mäsiarska 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Tpo 41/2014 z 23. júla 2014 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2014 doručená sťažnosť A. A. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Ľudmilou Raffáčovou, Mäsiarska 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práv podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tpo 41/2014

z 23. júla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 23. júla 2014“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP-133/1-VYS-KE-2014 zo 14. júla 2014 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaného sčasti v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatne a pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona spáchaného sčasti v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatne.

Pri svojom výsluchu sa sťažovateľ 15. júla 2014 pred konajúcim vyšetrovateľom k skutku priznal, svoje konanie oľutoval a uviedol aj motív svojho konania.

Okresná prokuratúra Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala 15. júla 2014 návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vo vzťahu k naplneniu dôvodu väzby okresná prokuratúra poukázala na to, že sťažovateľ nemá žiadne zamestnanie, nemal ho ani v predchádzajúcom období, vlastní osobné motorové vozidlo, nepoberá žiadnu sociálnu dávku a nie je evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, pričom z uvedeného vyvodila domnienku, že si svoje živobytie zadovažuje práve predajom omamných a psychotropných látok.

Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) uskutočnil 17. júla 2014 verejné zasadnutie pre účely rozhodnutia o návrhu okresnej prokuratúry na vzatie sťažovateľa do väzby, na ktorom okresný prokurátor rozšíril svoj návrh na vzatie sťažovateľa do väzby o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorý odôvodnil hrozbou, že by sa sťažovateľ mohol skrývať, aby maril trestné stíhanie, resp. hrozbou vysokého trestu sťažovateľovi za trestný čin, ktorého sa mal dopustiť. Sťažovateľ pri výsluchu pred

okresným súdom uviedol bližšie okolnosti o svojej osobe, spôsob, ako si zabezpečuje finančné prostriedky na svoje živobytie, okolnosti nadobudnutia osobného motorového vozidla, ako aj okolnosti skutku, ku ktorému sa opätovne priznal, a svoje konanie oľutoval. Okresný súd následne rozhodol uznesením sp. zn. 0 Tp 29/2014 zo 17. júla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 17. júla 2014“), ktorým podľa § 72 ods. 2 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku sťažovateľa vzal do väzby, ktorá mu začala plynúť od 14. júla 2014 o 00.25 h, a písomný sľub predložený sťažovateľom neprijal.

Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu zo 17. júla 2014 podal ihneď na verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú doplnil podaním doručeným okresnému súdu 24. júla 2014. V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. júla 2014 sťažovateľ vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku argumentoval, že dôvodná obava, že sa bude skrývať alebo ujde v predmetnej veci, nebola objektivizovaná žiadnymi relevantnými dôkazmi, a že jeho totožnosť bola riadne zistená a riadne preukázaná, ku skutku sa priznal a jeho spáchanie oľutoval, a preto odpadlo dôvodné podozrenie zo spáchania skutku v tejto veci. Sťažovateľ poukázal taktiež na skutočnosť, že jediným nepopierateľným faktom je, že podľa trestnej sadzby ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona za trestný čin, pre ktorý je proti nemu vznesené obvinenie, mu hrozí vysoký trest, samotná hrozba vysokého trestu, ale bez ďalších preukázaných skutočností, sama osebe podľa neho nepostačuje na preukázanie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože podmienky väzby musia byť splnené kumulatívne a na nariadenie väzby nepostačuje preukázanie a odôvodnenosť len niektorého zo zákonných dôvodov, pričom okresný súd podľa sťažovateľa „*záonné predpoklady väzby odôvodňuje iným zákonným predpokladom väzby, avšak ktoré inak majú byť splnené kumulatívne a nie potvrdzovať jeden predpoklad druhým*“.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ v ním podanej sťažnosti argumentoval tým, že je pre neho nevysvetliteľné, prečo okresný súd neakceptoval ním uvádzané skutočnosti týkajúce sa kúpy motorového vozidla za finančné prostriedky poskytnuté mu jeho otcom, uvedené domnienky o naplnení

skutkových okolností naplňujúcich dôvody väzby neboli preukázané konkrétnymi dôkazmi, ktoré by ich pretvorili do stavu bezdôvodnej pochybnosti, ďalej aj tým, že fakt, že sťažovateľ nie je v pracovnoprávnom vzťahu a nie je poberateľom štátnej dávky sám osebe, nemôže odôvodňovať a jednoznačne preukazovať, že si svoje živobytie financuje trestnou činnosťou, ako aj tým, že je prirodzené v spoločnosti, že najbližšia pomoc sa sťažovateľovi dostáva od rodiny, resp. od otca, s ktorým žije v spoločnej domácnosti.

Sťažovateľ pre účely preukázania tvrdení týkajúcich sa finančnej situácie v rodine predložil fotokópiu výplatnej pásky svojho otca A. A. (ďalej len „otec“), za október 2013, z ktorej vyplynulo, že otcovi sťažovateľa bolo vyplatené odstupné, odchodné v sume 10 336,31 €. Zároveň v prílohe sťažovateľ krajskému súdu predložil výpis z bankového účtu otca, z ktorého preukázal pravdivosť svojich tvrdení o mesačnom príjme otca, ktorý bol približne od 700 € do 800 € mesačne.

Krajský súd sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí uznesením z 23. júla 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení uznesenia z 23. júla 2014 krajský súd uviedol, že v celom rozsahu sa stotožnil so závermi okresného súdu uvedenými v jeho uznesení zo 17. júla 2014 a vo vzťahu k nim konštatoval, že sa opierajú o okolnosti a dôkazy, ktoré vyplynuli z priznania sťažovateľa, vykonanej domovej prehliadky, výpovede svedkov, a preto v danej veci a jej štádiu došlo k naplneniu materiálnych podmienok väzby, ako aj že doteraz zistené skutočnosti taktiež nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, bol spáchaný a vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu a zároveň tu existuje dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Ako opodstatnené krajský súd vyhodnotil aj ďalšie okolnosti, ktorými bola väzba sťažovateľa odôvodnená, a síce hrozba vysokého trestu a obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 23. júla 2014 ďalej vyplýva, že obhajoba sťažovateľa týkajúca sa jeho finančnej podpory zo strany otca, ako aj brigádnickej činnosti nemá podľa krajského súdu žiaden vplyv ani opodstatnenie na spochybnenie existencie väzobného dôvodu.

Podľa sťažovateľa postupom krajského súdu, v dôsledku ktorého o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. júla 2014 rozhodoval už 23. júla 2014, t. j. o jeden deň skôr ako bolo doručené písomné doplnenie sťažnosti sťažovateľa, resp. písomné odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa okresnému súdu 24. júla 2014.

Uvedený postup krajského súdu v sťažovateľovi „vyvoláva pocit, že akokoľvek by sa snažil postaviť svoju obhajobu a podanú sťažnosť odôvodňovať skutočnosťami a právne argumentovať proti dôvodom väzby, spôsob rozhodnutia bol Krajskému súdu v Košiciach jasný“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „nemôže uveriť, že Krajský súd v Košiciach rozhodol už dňa 23. 7. 2014, pričom podľa písomného vyhotovenia uznesenia sp. zn. 7 Tpo/41/2014 je obhajoba sťažovateľa v stručnosti v odôvodnení citovaná. Tak Krajský súd v Košiciach odhliadnuc od argumentácie sťažovateľa pristúpil k zamietnutiu sťažnosti s odkazom na stotožnenie záverov prijatých Okresným súdom Košice II.

Sťažovateľ je toho názoru, že Krajský súd v Košiciach tak nemohol vykonať svoju preskúmvaciu právomoc riadne spôsobom predvídaným zákonom a nevenoval sa tak skutočnostiam, ktoré mali odôvodňovať dôvodnosť väzobného stíhania sťažovateľa v rozsahu namietaného sťažovateľom.

Konštatovanie sťažovateľa je nepriamo potvrdené aj odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia Okresného súdu Košice II a jeho závery si osvojil.

Podľa názoru sťažovateľa je konanie Krajského súdu v Košiciach pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa právne neudržateľné a teda svoju väzbu sťažovateľ od 23. 7. 2014 považuje za nezákonnú.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ konštatoval, že uznesenie krajského súdu z 23. júla 2014 nemôže byť výsledkom rozhodovacej činnosti tohto súdu a splňať náležitosti predvídané zákonom. Krajský súd si podľa sťažovateľa v odôvodnení uznesenia z 23. júla 2014 „protirečí, keď sa na jednej strane stotožňuje so závermi Okresného súdu Košice II., na strane druhej však jeho obhajobu čo do nadobudnutia osobného motorového

vozidla a financovania svojich životných potrieb považuje za bez vplyvu a opodstatnenia. Práve Okresný súd Košice I obavu z pokračovania trestnej činnosti odôvodňoval statusom sťažovateľa, ktorý však v konaní o sťažnosti tento svoj status potvrdil práve príjmovými dokladmi svojho otca.“

V odôvodnení uznesenia z 23. júla 2014 sa krajský súd stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu zo 17. júla 2014, ktoré je podľa sťažovateľa postavené výlučne na citácii zákonných ustanovení dôvodov väzby bez preukázania skutočností, ktoré sa považujú za dokázané, bez dôkazov, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, ako aj bez úvah, ktorými sa sudy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci pri hodnotení vykonaných dôkazov spravovali.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom krajského súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 23. júla 2014, ktorým neboli podľa neho dodržané ani minimálne zákonné pravidlá, bez riadneho a presvedčivého, racionálneho odôvodnenia.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, ktoré odôvodnil takto:

„Sťažovateľ doposiaľ nebol obmedzený na svojej slobode, pričom sám netuší, ktorá skutočnosť, bola následkom rozhodnutia súdu o obmedzení jeho slobody. Sťažovateľ poukazuje, že svojim konaním nemohol dať dôvod na vzatie do väzby, hľadane veci na výzvu policajtov vydal dobrovoľne, k skutku sa priznal. Ďalej do pozornosti sťažovateľ dáva, že do dnešného dňa nebol za účelom vykonania vyšetrovacieho úkonu k trestnej veci, pre ktorú bol obvinený a v ktorej bol vzatý do väzby, potrebný. Nevykonal sa výsluch, ani konfrontácia, ani iné vyšetrovacie úkony s nutnou potrebou prítomnosti sťažovateľa.

Sťažovateľ obmedzenie slobody považuje za ťažké príkorie, nepredstaviteľnú ujmu do všetkých jeho práv.“

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby svojím nálezom vyslovil, že jeho základné práva podľa čl. 17 a čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 5 a čl. 6

dohovoru boli postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 41/2014 porušené, zrušil uznesenie krajského súdu z 23. júla 2014 a prikázal sťažovateľa neodkladne prepustiť z väzby, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ústavy, ako aj porušenie práv podľa čl. 5 a čl. 6 dohovoru uznesením krajského súdu z 23. júla 2014 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- krajský súd v predmetnej veci rozhodol pred doručením písomného odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 17. júla 2014,

- odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 23. júla 2014 je neodôvodnené a arbitrárne, dôvody väzby sťažovateľa v ňom neboli dostatočne podložené odkazom na konkrétne okolnosti odôvodňujúce jeho väzbu, t. j. nevysporiadali sa s otázkou naplnenia materiálnych predpokladov na vydanie rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby, a taktiež neprihliadli na jeho námietky predložené v konaní.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú predpokladom pre jej „zákonnosť“, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok väzby zahŕňa povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť, s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, alebo prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (pozri III. ÚS 38/01, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Vzhľadom na závažné dôsledky pozbavenia osobnej slobody musí konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti väzby (konanie v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru), splňať niektoré princípy spravodlivého konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

Na druhej strane, konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcej sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z odseku 2 a odseku 3 čl. 6 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom

trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

Aj pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. uznesenia o predbežnom prerokovaní sp. zn. III. ÚS 135/04 z 28. apríla 2004 a sp. zn. III. ÚS 277/07 z 11. októbra 2007).

Na základe týchto skutočností ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým postupom a uznesením krajského súdu z 23. júla 2014 a uvedenými právami zaručenými v ústave a dohovore týkajúcimi sa predovšetkým trestného konania vo veci samej.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ústavy a práva podľa čl. 5 dohovoru

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v podstate namietal, že v konaní v jeho veci dosiaľ neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o existencii dôvodov jeho väzby, ako aj skutočnosť, že krajský súd rozhodol v predmetnej veci pred doručením písomného odôvodnenia jeho sťažnosti.

V odôvodnení uznesenia z 23. júla 2014 v uvedených súvislostiach krajský súd okrem iného uviedol:

«Na podklade podanej sťažnosti obvineného krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie, dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Krajský súd po preskúmaní dôvodov, ktoré viedli okresný súd k rozhodnutiu o vzatí obvineného do väzby v zmysle § 71 ods. 1, písm. a/, c/ Tr. por., sa s jeho závermi, ktoré sú podrobne rozvedené v písomných dôvodoch uznesenia, v celom rozsahu stotožnil a tieto si v podrobnostiach aj osvojil. Závery okresného súdu sa opierajú o okolnosti a dôkazy, ktoré vyplývajú jednak z priznania obvineného, vykonanej domovej prehliadky, ako aj výpovedí svedkov, a teda materiálne podmienky väzby v danom štádiu konania a doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, bol spáchaný a vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchatel'stva podľa § 20 k § 172 ods.1 písm. c/, písm. d/, ods.2 písm. e/ Tr. zák. a zároveň je tu dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený.

Pokiaľ ide o hrozbu vysokého trestu, táto vzhľadom na kvalifikáciu konania, pre ktoré bolo obvinenému vznesené obvinenie, je opodstatnená a taktiež ten istý záver sa týka aj obavy, že obvinený v prípade prepustenia na slobodu by mohol v trestnej činnosti pokračovať, pričom v tomto smere jeho obhajoba, ktorá sa týka finančnej podpory zo strany otca, ako aj brigádnickej činnosti, ktorú ukončil, nemá žiaden vplyv, ani opodstatnenie pre spochybnenie existencie uvedeného väzobného dôvodu.

Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, z ktorej je obvinený dôvodne podozrivý, jeho osobu, ako aj okolnosti prípadu, nebolo namieste nahradiť väzbu obvineného prijatím jeho písomného sľubu.»

Ústavný súd preskúmal aj na uznesenie okresného súdu zo 17. júla 2014 v rozsahu, v ktorom na toto uznesenie odkazuje krajský súd, a poukazuje na jeho odôvodnenie, v ktorom okresný súd okrem iného uviedol:

„S cieľom zistiť skutkové okolnosti a existenciu dôvodov väzby súd preskúmal návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby, k nemu pripojený vyšetrovací spis, vypočul

obvineného k osobným pomerom aj k veci a dospel k záveru, že v danom prípade sú súčasne splnené formálne aj materiálne podmienky väzby. ...

Materiálne podmienky väzby sa naplnili tým, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, bol spáchaný, vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, a sú zároveň dôvody na podozrenie, že skutok spáchal obvinený.

Obvinený pred vyšetrovateľom PZ i pred sudkyňou pre prípravné konanie spáchanie skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Spoluobvinený J. H., ktorý je známy pod prezývkou M., a ktorý je drogový závislý, mu asi pred mesiacom navrhol, aby poskytol hotovosť 1.000,00 € - 1.500,00 € na nákup drogy s tým, že následným predajom si zarobí raz toľko. S vidinou rýchleho zárobku ponuku prijal, H. poskytol 1.500,00 € a asi o týždeň nato mu menovaný doniesol v igelitovom sáčku pervitín, ktorý on uzavrel do plastovej nádoby od vitamínového doplnku a uskladnil u seba doma v mrazničke. Obvinený poukázal na to, že pri domovej prehliadke na výzvu polície drogy vydal a iné sa u neho v byte ani v jeho motorovom vozidle nenašli. Na tento obchod pristúpil len kvôli tomu, že chcel vrátiť otcovi peniaze za motorové vozidlo. Neuvedomil si následky svojho konania. Z toho, čo mu H. doniesol dal dvakrát po jednom kubíku H., ktorý mu nezaplatil, iným osobám pervitín ani inú drogu nepredal. H. mu ukázal ako sa látka dávkuje. Nikdy predtým žiadnu drogu nekúpil ani nepredal.

Obvinený k svojim osobným pomerom uviedol, že je slobodný, bezdetný, na adrese trvalého pobytu v K. býva so svojim otcom a priateľkou K. R. Rodičia sa rozviedli asi pred rokom, nevie kto z nich v súčasnosti byt vlastní. Súrodencov nemá. Stredoškolské vzdelanie neukončil, z SPŠ dopravnej odišiel po troch rokoch, pokračoval v štúdiu na SOŠ v K., ani túto neukončil. Venoval sa futbalu ako usporiadateľ, brigádoval v nočnom bare, ale doposiaľ v riadnom pracovnom pomere nebol. Usporiadateľstvu sa venoval dlhodobo, mesačne si týmto zarobil v priemere okolo 160,00 € (40,00 € za jeden futbalový zápas), iný zdroj príjmov nemá. Na úrade práce nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Nevlastní nehnuteľný majetok, z hnutelých vecí väčšej majetkovej hodnoty vlastní len osobné motorové vozidlo BMW 7, rok výroby 2004, peniaze na nákup vozidla mu dal otec.

Otec obvineného je po dlhodobej PN v dôsledku úrazu bez pracovného pomeru, vedený v evidencii úradu práce. Obvinený sa nevedel vyjadriť k výške jeho podpory v nezamestnanosti. Zdravotné problémy u otca obvineného pretrvávajú, preto mu pomáha s domácimi prácami, vozí ho po lekárskejších vyšetreniach. S matkou má len sporadický telefonický kontakt. Priateľka obvineného je taktiež bez pracovného pomeru, bez príjmu, naposledy pracovala ako čašníčka. Obvinený je zdravý, psychiatricky liečený nebol. Alkohol požíva veľmi zriedka a v malom množstve, dá sa povedať, že je abstinent. S drogami má len jednu skúsenosť, pri oslave posledných narodenín vyskúšali s priateľkou pervitín. Fajčí asi 20 cigariet denne.

Priznanie obvineného je podporené najmä výsledkami domovej prehliadky, ktorá bola u obvineného vykonaná dňa 14. 07. 2014, počas výkonu ktorej obvinený drogy dobrovoľne vydal. Domovej prehliadke u obvineného predchádzala domová prehliadka a následný výsluch spoluobvineného J. H., ktorý uviedol, že nájdené drogy mu predal A., ktorý má pri sebe vždy nejaký pervitín, jemu predáva tzv. ľadový pervitín, ktorý má v mrazničke u seba doma.

Výsledok skúmania Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru a vyjadrenie MV SR, PPZ, Národnej kriminálnej agentúry svedčia o tom, že látka, ktorá bola vydaná obvineným v rámci domovej prehliadky je kryštalickým práškom o celkovej hmotnosti 38,26 g s obsahom metamfetamínu 63,1 %, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 604 obvykle jednorazových dávok v celkovej hodnote najmenej 6.040,00 €.

Z odpisu registra trestov súd zistil, že A. A. sa v minulosti dopustil dvakrát trestanej činnosti, za ktorú bol Okresným súdom Košice II v roku 2008 právoplatne odsúdený k podmienenému trestu odňatia slobody, avšak v súčasnosti sa na neho v tejto veci hľadí akoby nebol odsúdený, druhé trestné stíhanie obvineného pre prečin podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona bolo ukončené na Okresnom súde Košice II dňa 30. 11. 2010 uzavretím zmieru. ...

V danom prípade má súd za to, že u obvineného A. A. sú súčasne prítomné skutočnosti zakladajúce dôvod väzby na ustanovení § 71 ods. 1 písm. a/ aj písm. c/ Trestného poriadku.

Čo sa týka väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku tento je založený na tej skutočnosti, že obvinenému hrozí za vyšetrovanú trestnú činnosť vysoký

trest, keďže trestný zákon za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 2 ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 10 až 15 rokov, čo zakladá dôvodnú obavu, že v prípade stíhania na slobode by obvinený aj napriek tomu, že má stále bydlisko a že jeho totožnosť je bez problémov možné zistiť, mohol pod tarchou predpokladanej sankcie ujsť, resp. skrývať sa, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu.

Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je založený na tom, že obvinený je dlhodobo bez pracovného pomeru, bez evidencie na úrade práce a bez preukázateľného príjmu (v rámci výsluchu síce tvrdil, že ako usporiadateľ futbalových zápasov si privyrobí v priemere aj 160,00 € mesačne). V minulosti nikdy nebol v riadnom pracovnom pomere, stredoškolské vzdelanie neukončil, nepoberá sociálnu dávku a je možné sa domnievať, že svoje osobné potreby doposiaľ financoval práve predajom omamných a psychotropných látok, v čom by mohol v prípade stíhania na slobode pokračovať. Obvinený je vlastníkom osobného motorového vozidla BMW 7, rok výroby 2004, pričom uviedol, že finančné prostriedky na kúpu vozidla mu poskytol jeho otec. Tomuto tvrdeniu súd neuveril aj vzhľadom na skutočnosť, že otec obvineného je po dlhodobej práceneschopnosti v dôsledku úrazu bez pracovného pomeru, v minulosti pracoval v kameňolome a aktuálne poberá podporu v nezamestnanosti.

Neakceptoval súd návrh obvineného na náhradu väzby písomným sľubom, nakoľko ho vyhodnotil ako nedostatočný vzhľadom na osobu obvineného a povahu vyšetrovaného prípadu. ...

Záverom súd zdôrazňuje, že väzba je výlučne procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody a v tomto konkrétnom prípade aj chrániť spoločnosť pred pokračovaním v trestnej činnosti. Súd má za to, že vzhľadom na osobu obvineného, ako aj na okolnosti prípadu je väzba nevyhnutná, a tiež za to, že jej účel nemožno dosiahnuť inak, preto rozhodol tak, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia. “

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom argumentoval, že krajský súd v predmetnej veci rozhodol jeden deň pred doručením písomného odôvodnenia ním podanej sťažnosti okresnému súdu. Z obsahu jeho argumentácie ale nevyplýva, že sa súdy

zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci ním predloženými námietkami v konaní nezaoberali. Keďže aj zo samotnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že záruky spravodlivého procesu vzťahujúce sa na rozhodovanie o väzbe, predovšetkým právo dotknutej osoby byť vypočutý súdom k dôvodom a okolnostiam vzatia do väzby boli zachované, nemôže samotná skutočnosť, že krajský súd nemal v čase rozhodovania k dispozícii písomné doplnenie odôvodnenia sťažnosti bez ďalšieho viesť k vysloveniu porušenia základného práva na osobnú slobodu vyplývajúceho z čl. 17 ústavy (m. m. III. ÚS 466/2010).

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nedostatočného podopretia dôvodov väzby ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej opakovane vyslovil, že osobitne pri prvotnom rozhodnutí o väzbe je vplyv charakteru a závažnosti trestnej činnosti na rozhodnutie súdu výrazný, na rozdiel od nasledujúcich rozhodnutí súdu týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Konanie v predmetnej veci sa nachádza v počiatočnom štádiu a z obsahu rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci vyplýva, že pri posudzovaní dôvodov väzby sťažovateľa uvedené súdy zvažovali charakter a závažnosť ním páchanej trestnej činnosti, ale i jeho osobu, existujúce sociálne a osobné pomery práve na týchto okolnostiach v spojení s hrozbou vysokého trestu, a pri zvážení štádia, v ktorom sa predmetné konanie nachádza, dospeli k nimi prijatým záverom o vzatí sťažovateľa do väzby a neprijatí ním ponúknutého písomného sľubu.

Po preskúmaní uznesenia krajského súdu z 23. júla 2014 dospel ústavný súd k záveru, že znenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku aplikovaného krajským súdom v danej veci ani povaha a účel väzby ako procesného zaisťovacieho inštitútu dočasnej a preventívnej povahy nevyklúčujú interpretáciu a výklad označeného ustanovenia Trestného poriadku, ktoré použil krajský súd vo veci sťažovateľa.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neodôvodnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa s nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014